

El paper dels avis

Per Victòria Cardona. Orientadora familiar
(Extret de *Som avis*, Ed. Mina 2008) www.vidadefamilia.org

Ens podem afigurar quina vida tan desgraciada tindríem si ens diguéssim sovint: "tant de bo fos més jove...!", "tant de bo els meus néts em vinguessin a veure més sovint...!", "tant de bo no m'hagués casat...!", "tant de bo els meus fills visquessin a la vora de casa...!", "tant de bo tingués una situació social diferent...!", "tant de bo la meva filla o el meu fill s'hagués casat amb un dels fills dels meus amics...!", "tant de bo aquest nét no fos adoptat...!", "tant de bo el meu marit o la meva muller fos d'una altra manera...!", "tant de bo jo tingués una salut de ferro"...! I així successivament, amb molts altres exemples de queixes i de pensaments negatius que ens farien esdevenir ploramiques i infeliços.

Queixes fora! Els avis no tenim cap més remei que cercar la flexibilitat, que s'adapta com un guant a la mà i que procura entendre-ho tot i ser objectiu. Moltes vegades, ens toca fer un bon sacrifici... sort que l'amor tot ho pot!

Conservar, també, una mentalitat oberta ajuda molt a no estar tan inquiet i a participar de la vida dels pares joves.

Gairebé puc assegurar que tots els avis donem un cop de mà quan ens necessiten, si es posa malalt un nen, o en alguna situació d'emergència, i som suport per a fills i néts, ells ho agraeixen i nosaltres també, per deixar que hi siguem per aprendre a fer d'avis.

Amb la descendència dels fills, han entrat petons i alegries a la nostra llar. Ja sabeu aquell acudit: "Els néts només donen alegries", li deia un amic a un altre. "Sí, sí, és ben veritat, alegries quan arriben a casa i alegries quan se'n van", li va respondre. L'acudit sembla una mica negatiu; però siguem realistes, quan els fills s'han independitzat ens hem acostumat a viure amb molt ordre, i, mentre els infants juguen, hi ha força desgavell a la casa dels avis.

Hem d'aprendre a fer d'avis; molts no tenim gaire clara quina és la nostra tasca. Al començament, ens equivoquem sovint: o pequem de massa amables i resultem pesats, o de massa preocupats i transmetem desassossecs, o de massa llunyans per por d'intervenir i semblen força eixuts, i un llarg etcètera, segons la pròpia personalitat. Que difícil ens resulta tenir el seny per ser oportuns en les accions...! A tots ens costa trobar el punt just.

Hem d'aprendre a fer d'avis; molts no tenim gaire clara quina és la nostra tasca.

I ens preguntem: els avis servim per malcriar o per educar? Sembla de sentit comú que la resposta és "no" en tots dos casos; si no és que, per alguna excepció, s'hagi de substituir els pares. Els avis no som els malcriadors oficials ni els responsables de l'educació dels néts, la responsabilitat és dels pares. Nosaltres, com ho diria?, seríem com un braç que s'allarga per continuar allà on no arriben els nostres fills.

Amb paraules de Hodding Carter, podem recordar: "Hi ha dues coses duradores que podem deixar als nostres: Una, són les arrels i l'altra, les ales". Els pares els educaran i els ensenyaran a volar amb autonomia i llibertat responsable.

Els avis som primordialment els portadors de la biografia de la nostra història i, per tant, els transmissors de les nostres arrels culturals i cristianes.

